

[Hans Nielsen.]

Paragraf. De rammes ogsaa af den tredje Paragraf, men i den tredje Paragraf er der dog særlig Tale om at ramme Arbejderne. Lovforslagets Fader, den nuværende Indenrigsminister, har ved den første Forelæggelse fuldt ud erkendt, at Lovforslaget var et Makværk, som ikke fortjente at op højes til Lov, især da det er at betragte som gaaende ud paa at virke som Straffelov. Han sagde nemlig Sp. 6083 den 17. Maj 1925 her i Tinget:

„Det er en ikke ringe Usikkerhed, der ved Behandlingen af disse Spørgsmaal har præget saavel Lovgivningen som Domstolene i næsten alle Lande.“

Og saa følger han til:

„Efter Forslagsstillernes Mening kan nu ved en Lovgivning til Værn for Erhvervs- og Arbejdsfriheden Enkelthederne ikke i særlig Grad nedfældes. Man maa indskrænke sig til at fastslaa det grundlæggende Princip, hvorpaa en saadan Lovgivning skal hvile, og saa maa Domstolene i hvert enkelt Tilfælde prøve. . . .“

o. s. v. Dér erkender den højtærede Indenrigsminister, Lovforslagets Fader, at det er fuldstændig usikkert, hvad man lovgiver om her; der kan ikke fastslaaes Enkeltheder, man maa nøjes med at slaa et almindeligt Princip fast; og derefter skal man altsaa til at straffe Folk med saa drakoniske Straffe som Fængsel eller under formildende Omstændigheder med Bøder indtil 100 000 Kr. Jeg synes, at Borgerne her i Landet har Krav paa ganske anderledes klar Besked om, hvad de kan gøre, og hvad ikke, og at det er Forslagsstillernes Pligt udtrykkelig at formulere disse Bestemmelser saaledes, at hvert enkelt Menneske her i Landet kan se, at naar han gør dette, bliver han trukket for Domstolene og dømt, men at han, hvis han undlader at gøre det, vil kunne være i Fred. Men efter Lovforslaget er der ikke nogen, der kan være sikker, særlig ikke Arbejderne, hvilket jeg senere skal komme nærmere ind paa.

Med Hensyn til den første Paragraf, som altsaa særlig tager Sigte paa Haandværksmestrene, udtalte den højtærede Indenrigsminister:

„Det er derfor, selv om vi billiger Tendensen i en saadan Lovgivning, umuligt at fastsætte Lovbestemmelser, der generelt fastslaae Rammerne for Produktion, Priser og Avancer, saaledes at man derigennem kan hindre, at den produktionsmæssig forholdsvis svage bukker under i Kampen mod den forholdsvis stærkere, at den, der producerer for dyrt,

bukker under for den, der er i Stand til at producere billigere; det er umuligt ved en Prisfastsættelse ad Lovgivningsvejen at sikre sig imod Prisopskruning, mod ublu Udnyttelse af Konsumenterne og ved Fastsættelse af en Avance i Almindelighed at undgaa, at Avancen bliver urimelig høj. . . .“

o. s. v.

Dér slaar den højtærede Indenrigsminister altsaa fast, at de almindelige Talemaader, som anvendes til Forsvar for Lovforslagets § 1, er uden Betydning. Man vil ikke kunne sikre Befolkningen mod Udplyndring, siger den højtærede Minister. Man vil ikke kunne hindre, at disse Haandværksmestre tager en ublu Avance og udnytter deres Medmennesker. Det kan ikke naas. Men naar Lovforslagets Fader havde saadanne Meninger og Forestillinger, da han udarbejdede dette Forslag, vil de fleste sikkert erkende, at det havde været meget bedre, om han havde ladet denne Opgave ligge til en anden Tid, til man var kommet til større Klarhed over, hvad man vilde. Professor Vinding Kruse har da ogsaa fastslaaet, at denne § 1, som i særlig Grad tager Sigte paa at straffe Haandværksmestrene og giver en saa vid, almindelig Regel overfor kollektive Aftaler, formentlig vil virke uklart og betegne et afgjort Brud med hidtil gældende dansk Domspraksis. Professoren anfører en Række Domme, som snart gaar til den ene, snart til den anden Side, Domme, som alle kun kan bestyrke den Opfattelse, at denne § 1 er ganske unyttig og urimelig.

Jeg forstaar heller ikke den Hidsighed, hvormed Forslagsstillerne gaar løs paa disse arme Haandværksmestre, der her er Tale om. Thi hvad er det nu, de har forbrudt sig med? Det ærede Medlem Hr. Pinstrup og hans Organisation har jo udfoldet et Kæmpearbejde for at komme paa Nakken af disse Haandværksmestre. Man har gennemstøvet alle Biblioteker og vist ogsaa Museer her i Landet for at finde Bevismateriale mod disse Haandværksmestre og specielt mod Haandværksmestrene ude paa Landet. Resultatet foreligger i Oplysninger, som er tilstillet Udvalget sidste Vinter, og naar jeg i Dag nødsages til at beskæftige mig et Øjeblik med disse Ting, er det, fordi jeg frygter for, at den almindelige Forretningsorden ellers vil forhindre, at disse Oplysninger kommer frem. Efter min Formening havde det været Udvalgsformandens Pligt, da han aflagde Beretning ved sidste Samlings Slutning, at samle og vedhæfte Beretningen disse Oplysninger,